

POSTANOWIENIE

Dnia 27 kwietnia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Siuchniński

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

w sprawie **B.J.**

skazanego z art. 297 § 1 k.k. (w brzmieniu obowiązującym w dniu 27 września 2012 r.) i in. w zw. z art. 4 § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 27 kwietnia 2017 r.

z powodu kasacji, wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w K.

z dnia 14 października 2016 r., sygn. akt VII Ka (...),
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w D.
z dnia 24 maja 2016 r., sygn. akt II K (...)

1. oddala kasację jako oczywiście bezzasadną;

2. zwalnia skazanego B.J. od obowiązku uiszczenia opłaty od kasacji, kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciążając Skarb Państwa;

3. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. D.B. - Kancelaria Adwokacka w K. kwotę 442,8 zł (słownie: czterysta czterdzieści dwa złote i osiemdziesiąt groszy), w tym 23% podatku VAT, tytułem sporządzenia z urzędu i wniesienia kasacji na korzyść skazanego.

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w D. z dnia 24 maja 2016 r., sygn. akt II K (...), B.J. został uznany za winnego tego, że:

1) w dniu 27.09.2012 r. w sklepie K. w B. przy ul. M. w celu uzyskania dla

siebie kredytu nr (...) na kwotę 2231 zł z przeznaczeniem na zakup telewizora m-ki [...], opłacenia ubezpieczenia oraz prowizji, przedłożył nierzetelne pisemne oświadczenie dotyczące wysokości osiągniętych dochodów oraz swojej sytuacji finansowej, które to okoliczności miały istotne znaczenie dla uzyskania wymienionego wsparcia finansowego, w wyniku czego S. SA w W. udzielił B.J. kredytu ratального, przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się w ciągu 5 lat od odbycia w okresie od 10.01.2005r. do 28.07.2005 r. oraz od 31.10.2006 r. do 15.04.2009 r. kary 3 lat pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w B. z dnia 2.05.2006 r., sygn. akt II K (...), za umyślne przestępstwo podobne z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k., tj. przestępstwa z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na mocy art. 297 § 1 k.k. w brzmieniu tej ustawy obowiązującym w dniu 27.09.2012 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k., za które wymierzono mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności;

2) działając w krótkich odstępach czasu, w podobny sposób:

- w dniu 28 sierpnia 2012 r., w D., przywłaszczył powierzoną mu rzecz ruchomą w postaci laptopa marki [...] o wartości 2 599 zł na szkodę S. SA w W.,
- w nieustalonym bliżej dniu w B., w okresie pomiędzy 29.08.2012 r. do dnia 31.12.2012 r., w B., przywłaszczył powierzoną mu rzecz ruchomą w postaci konsoli PS3 marki [...] wraz z grami o wartości 1249 zł na szkodę S. SA w W.,
- w nieustalonym bliżej dniu, w okresie pomiędzy 27.09.2012 r. do dnia 31.12.2012 r., w B., przywłaszczył powierzoną mu rzecz ruchomą w postaci telewizora marki [...] o wartości 1799 zł na szkodę S. SA w W.,

przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się w ciągu 5 lat od odbycia w okresie od 10.01.2005 r. do 28.07.2005r. oraz od 31.10.2006 r. do 15.04.2009 r. kary 3 lat pozbawienia wolności, orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w B. z dnia 2.05.2006 r., sygn. akt II K (...), za umyślne przestępstwo podobne z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k., tj. przestępstwa z art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., za które – na mocy art. 284 § 2 k.k. przy zastosowaniu art. 91 § 1 k.k., w brzmieniu tej ustawy obowiązującym w dniu 27.09.2012 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. – wymierzono mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k., w brzmieniu tej ustawy obowiązującym w dniu 27.09.2012 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k., Sąd pierwszej instancji

połączył orzeczone kary jednostkowe i wymierzył skazanemu karę łączną w wymiarze 9 miesięcy pozbawienia wolności.

Od tego wyroku apelację wniósł obrońca skazanego podnosząc zarzut obrazy prawa materialnego – art. 284 § 2 k.k., a także zarzut mającego wpływ na treść wyroku naruszenia przepisów postępowania – art. 4 k.p.k., 5 § 2 k.p.k. i art. 7 k.p.k., jak również zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, polegający na błędnym ustaleniu, że przedłożone w B. w dniu 27.09.2012 r. w sklepie KIN oświadczenie o wysokości osiągniętych dochodów było niezgodne z prawdą.

Na podstawie tak sformułowanych zarzutów apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie B.J. od zarzucanych mu czynów.

Sąd Okręgowy w K., wyrokiem z dnia 14 października 2016 r., sygn. akt VII Ka (...), utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.

Orzeczenie Sądu drugiej instancji zostało zaskarżone kasacją przez obrońcę skazanego, w której podniesiono zarzut rażącego naruszenia prawa procesowego, mającego istotny wpływ na treść orzeczenia, tj.

- art. 433 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k., polegające na nienależytym rozważeniu wszystkich zarzutów wskazanych w apelacji, a mianowicie: na braku należytego odniesienia się do zarzutu zawartego w apelacji obrazy przepisów materialnego, a to art. 284 § 2 k.k., pomimo tego, że przepis ten został niewłaściwie zastosowany przez Sąd pierwszej instancji, albowiem brak jest ustaleń, że skazany działał z zamiarem pokrzywdzenia drugiej strony zawartych przez pozwanego umów kredytowych, przez co Sąd Okręgowy w K. dokonał niewłaściwej weryfikacji oceny prawnej dokonanej przez Sąd pierwszej instancji,

- art. 440 k.p.k. w zw. z art. 297 § 1 k.k. poprzez utrzymanie wyroku Sądu pierwszej instancji w mocy, pomimo tego, że Sąd ten niewłaściwie zastosował przepisy prawa materialnego, a to art. 297 § 1 k.k., choć brak jest ustaleń, iż skazany świadomie przedłożył nierzetelne oświadczenie dotyczące wysokości osiągniętych dochodów.

Na podstawie tak sformułowanych zarzutów skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego w K., sygn. akt VII Ka (...) i przekazanie sprawy Sądowi drugiej instancji do ponownego rozpoznania, a także o zasądzenie od Skarbu Państwa na rzecz obrońcy kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu.

Prokurator w odpowiedzi na kasację wniósł o jej oddalenie jako bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest bezzasadna w stopniu oczywistym.

Wbrew twierdzeniom obrońcy skazanego Sąd odwoławczy dokonał należytej kontroli odwoławczej, odnosząc się szczegółowo i merytorycznie trafnie do zarzutu obrazy prawa materialnego. Zasadnie Sąd ten wskazał na jedno z postanowień umów kredytowych, z którego wynikało wprost, że nabyte na kredyt rzeczy przechodzą na własność banku i są jego własnością do momentu spłaty wszystkich wierzytelności przez dłużnika. W świetle oczywistego brzmienia tej stypulacji Sąd odwoławczy miał podstawy by przyjąć, że nie ma podstaw do ustalenia, iż B.J. nie wiedział, że nie wolno mu sprzedać, ani też pozbyć się w inny sposób nabytych na kredyt sprzętów elektronicznych. Pozostawiając zatem w lombardzie nabyte rzeczy skazany postąpił z nimi jak właściciel, którym nie był, dokonując przysporzenia w swoim majątku, a zatem działał umyślnie z zamiarem bezpośrednim przywłaszczenia powierzonych mu rzeczy. Oceny tej nie może zmieniać ustalenie tego, czy chciał on później wykupić zastawione w lombardzie przedmioty czy nie. Istotą tzw. umowy lombardowej jest upoważnienie właściciela lombardu przez pożyczkobiorcę do sprzedaży pozostawionej u niego przez pożyczkobiorcę rzeczy, będącej własnością dłużnika. Nie może być zatem wątpliwości, że skazany, zawierając umowę z lombardem, uzurpował sobie prawo własności do rzeczy stanowiących zabezpieczenie pożyczek udzielonych przez lombard, co – uwzględniając powierzenie mu tych rzeczy przez bank – wypełniało znamiona przestępstwa określonego w art. 284 § 2 k.p.k., w tym znamię strony podmiotowej w postaci zamiaru przywłaszczenia mienia.

Odnosząc się do drugiego z podniesionych w kasacji zarzutów należy stwierdzić, że skarżący kwestionuje w istocie nie prawidłowość wykładni art. 297 § 1 k.k., ale ustalenia faktycznie, co jest niedopuszczalne w postępowaniu kasacyjnym. Jego argumentacja stanowi powielenie podniesionego w apelacji zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych. W kontekście tych realiów procesowych trzeba zauważyć, że Sąd odwoławczy rozważył kwestię uzyskiwanych przez skazanego dochodów, wskazując, że nawet przyjmując, iż miał on dochody nieformalne, nie osiągnęłyby one takiego poziomu, jaki zadeklarował skazany w

pisemnym oświadczeniu, tj. wysokości 3000 złotych.

Mając na uwadze powyższe rozważania, Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu. O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 637a k.p.k. i art. 634 k.p.k., zaś o wydatkach związanych z obroną z urzędu skazanego na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 616 § 1 pkt 2 k.p.k. i § 17 ust. 3 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U. z 2016 r., poz. 1714 ze zm.) uznając, że z uwagi na sytuację majątkową skazanego uiszczenie tych kosztów byłoby dla niego zbyt uciążliwe.

as